

■ Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ τῆς κοιμήσεως αὐτοῦ († 22η Ἰουλίου 1834)

Ἡ Ταπείνωσις τοῦ ἁγιωτάτου Μητροπολίτου Ρουμανίας Γρηγορίου*

Μιὰ βραδυὰ στὸ χοιροστάσιο

Ο **ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΕΡΟΣ** Μητροπολίτης Ρουμανίας κατὰ τὸν 19^ο αἰῶνα ἦταν ὁ ἀγιώτατος Γρηγόριος Μικουλέσκου, ὁ ἀποκληθεὶς «Διδάσκαλος» (1765-22.7.1834). Ἐζησε ὡς «παιδαριογέρων» μὲ ἄσκησι, ὑπακοή καὶ ταπείνωσι στὸ Μοναστήρι τοῦ Νεὰμτς μέχρι τοῦ ἔτους 1820. Τὸ 1790 εἶχε καρῆ Μοναχὸς ἀπὸ τὸν ξακουστὸ Στάρετς Παῖσιο Βελιτακόφσκου (1722-1794) καὶ εἶχε ἐπιδοθῆ μὲ τὸν Γέροντά του Μοναχὸ Γερόντιο στὴν μετάφρασι τῶν ἔργων τῶν Ἁγίων Πατέρων ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ στὴν ρουμανικὴ γλῶσσα.

«ΦΩΤΙΣΜΕΝΟΣ ἀπὸ τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ ταπεινὸς ἤδη Ἱεροδιάκονος Γρηγόριος ἔφυγε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι τοῦ Νεὰμτς τὸ 1820 καὶ ἐκοινοβίασε στὸ Καλνταρουσάνι, σ' ἓνα κελλί πολὺ πτωχὸ ἔξω ἀπὸ τὸ τεῖχος τῆς Μονῆς.

Ἡ μόνη περιουσία του ἦταν ἓνα ραφάκι μὲ βιβλία καὶ μιὰ ψάθα γιὰ κρεββάτι. Ἐδῶ ἐζοῦσε ἡμέρα καὶ νύκτα μὲ νηστεία καὶ προσευχή, μετέφραζε βιβλία μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Μητροπολίτου, χωρὶς ποτὲ νὰ ζητήσῃ οὔτε ἓνα ἐκκλησιαστικὸ ἀξίωμα.

Ἦταν βιαστὴς σ' ὅλα τὰ πνευματικὰ καὶ ὅλες τὶς νύκτες ἀγρυπνοῦσε. Μόνο μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἔσβηνε τὸ κερί στὸ κελλί του.

ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ τοῦ 1823 ἦλθε στὸ κελλὶ του μιὰ ὁμάδα ἀνθρώπων καὶ τοῦ εἶπε·

– *Ὁ ἄρχοντας τῆς Χώρας θέλει νὰ σὲ κἀνη Μητροπολίτη καὶ σὲ καλεῖ.*

– *Γιὰ νὰ μὲ καλῆ ἡ Μεγαλειότης του ὁ ἡγεμῶν, θὰ ἔλθω, εἶπε αὐτός, ἀλλὰ γιὰ νὰ ποιμάνω τὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ, ἐγὼ εἶμαι ἀνάξιος. Καὶ μόνο ἡ σκέψις αὐτὴ μὲ τρομάζει.*

Ἔτσι μετὰ δύο ἡμέρες κατηφόρισε γιὰ τὸ Βουκουρέστι.

Ὅταν ἐπέρασε ἀπὸ τὸ χωριὸ Τουνάρι, ὁ Ἱερεὺς τὸν εἶδε κακοντυμένο καὶ τὸν ἔκλεισε στὴν καλύβα τῶν χοίρων, ἐπειδὴ ἐνόμιζε ὅτι εἶναι κανένας ἀλήτης καλόγερος. Τὴν δεύτερη ἡμέρα ἕνας δοῦλος τὸν ἐλευθέρωσε στὰ κρυφά.

Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ ὁ Ἱερεὺς τὸν εἶδε Μητροπολίτη καὶ κατεπλάγη. Ὅμως ὁ πρῶος ποιμὴν τοῦ εἶπε χαμογελαστός:

– *Μὴ λυπᾶσαι, πάτερ, γιατί οἱ χοῖροι τῆς ἀγιότητός σου μοῦ συμπεριφέρθηκαν καλά!*

ΜΕΤΑ ΑΠΟ τρεῖς ἡμέρες, ὁ Ἱεροδιάκονος Γρηγόριος δέχτηκε νὰ γίνῃ ποιμὴν στὸ λογικὸ τοῦ Χριστοῦ ποίμνιο.

Ὅταν πλέον χειροτονήθηκε, ὁ ἡγεμῶν Γρηγόριος Γκίκας τοῦ ἔδωσε τὴν πατερίτσα καὶ τοῦ εἶπε: *Ἄυτὸ δὲν εἶναι ἔργο οὔτε ἐκείνου ποὺ ἔτρεξε, οὔτε ἐκείνου ποὺ προσευχήθηκε, ἀλλὰ Ἐκείνου ποὺ θέλησε, τοῦ Θεοῦ!*».

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθ. 248-249/Μαΐος-Αὐγούστος 1992, σελ. 80.